

מז:

עין משפט
נר מצוה

לא א סמנ לאזן קנ:
ב ב ג מ"י פט"ו חל'
 חלוה הלכה ה סמנ עשין
 נד טו"ש ח"ת ק"י לא
 סמ"ח:
ס ד מ"י פכ"ב חל'
 עדות הלכה ה סמנ
 עשין קי טו"ש ח"ת פ"י
 לא סמ"ח:
ס ה ו מ"י שס הלכה ג
 ג טו"ש שס סמ"ח ב:
פ ז מ"י שס הלכה ד
 טו"ש שס סמ"ח ג
 וע"ש:

תורה אור השלם

שבעת י"י היתה בין
שניהם אם לא שלח דוד
במלאכה רעהו ולקח
בעליו ולא ישלם:
שמות כ"י
2. לא הרצין לא תנאף
לא תנבא לא תענה
ברעך דע שקר.
שמות כ"ב
3. ותרצנו בארליכים
ותאמרו בשנאת י"י אתנו
והרצינו מארץ מצרים
לחלל אתנו ביד האמרי
השמיטתנו: דברים א' כו
4. פט וסע לכם ובאו
הר האמרי ואל כל
שבטו בערבה ביד
שכניהם ובנגב ובחור
הים ארץ הנבוע
הולטנן דרבי הגדל
הדר פרת: דברים א' כ

הגהות הגר"א

[illegible]

מוסף רש"י

שהשבוועה חלה על
שניהם. שמיסן נעסן
בה. שלל הקדק למסיר
ממוט ביד נאמן וכלל לירי
חלול השם ולעיר לט.

וְאֵלָּה בְּנוֹסֶם אֶת שְׁעָרֵי כְּדֹמְרִינָן לְקַמֵּן הִנּוּ דָּלָה לִטְרִיק עֲלֵיהֶם וְר' אֲבָה
נִמְנִי כְּסִירָא לִיה לְרַבֵּי נַחֲמָן בְּשִׁנְיֵיהֶם חֲשׂוּדִין דְּהִלְכֵה כְּרִבִּי יוֹסֵי דְאִמְר
וְיִתְחַלְקוּ מִטַּעֲמָא דְּפִרְשִׁיִּם וְהָא דְּקִלְמָר רְבוּחִיתוּ שְׁבָאֵךְ יִשְׂרָאֵל ר' אֲבָה
דְּרָאֵל מִשּׁוּם דְּכִבְרִי ר' מֵאִיר אֲבָה דְּר' אֲבָה אִית' וְיֵלֵן לְפִרְשֵׁי מִילֵתָא דְּר'
וְהַמְשֵׁל
דְּאִמְרָא דְּכִבְרִי ר' אֲבָה עֲנֵמָלָה:
(הַגְהָה) וְיֵעֹד י"ל דְּטַעֲמָא דְּרִבִּי נַחֲמָן
בְּשִׁנְיֵיהֶם חֲשׂוּדִין מִשּׁוּם רִבִּי דְּמִדְּחִי
הַמְּבֹרָכַה נִמִּי שְׁנוּעָה מִדְּרַבָּנִן וְאִין יֻכּוֹל
לִישַׁעֲבֵי מִפְסָדֵי הַתָּיָה וְהַתָּיָה אִין
נִגְלָה דֵּאֵם כֵּן הִיתּוּמִּים מִן הִיתּוּמִּים
וְכִי יִסְבֹּר דְּרִבִּי נַחֲמָן וְר' אֲבָה שְׁמוּעָל
מִמְחֻן שְׂאִין יֻכּוֹלִין צִנִּי הַמְּלִיָּה לִישַׁעֲבֵי
וְיִפְסְדוּ וְיֻכּוֹלֵה שְׁמוּעָל שְׁמַעֲמֵי דְּפִלְגִי
וְהָאֵם צִנִּי הִלּוּה נִמִּי חֲשִׁידִי אִין יֻכּוֹלִין
לִישַׁעֲבֵי מִכָּל מְקוֹם לֹא יִפְסְדוּ ר' אֵם
הַתָּיָה וְהַמְּלִיָּה לְרִבִּי אֱלֶעָזָר נִשְׁבְּעִין
וְיִטְעִילִין הֵכָּה וְיִשְׁמַעֲמֵי דְּר' אֱלֶעָזָר הִיוּ
(כִּר' אֲבָה וְרִבִּי נַחֲמָן ע"כ הַגְהָה):
וְאֵלָּה אֲבָה קָמַת קָמַת דְּמַנְהֵל לִית לֵהוּ דְּר' אֲבָה
בְּכַפְמֻךְ דְּרִבִּי שְׁמוּעָל לִית לֵהוּ דְּר' אֲבָה
נִגְסָמָא וְנַחֲמִשֵׁן לֹא יִדְעָא דְּקִלְמָר
הִיא שְׁנוּעָה ר' מֵאִיר דְּרִשִׁי בִּיה
וְיִגְדֵּלֵהּ דְּרִבִּי אֱלֶעָזָר דִּלִּית לֵהוּ מִמְחֻן
שְׂאִין יֻכּוֹל לִישַׁעֲבֵי מִשְׁלֵם הִיא לֵהם
לְצִנִּי לִיה לְפִרְשֵׁי הַתָּיָה מִמְחֻן שְׂאִין
יֻכּוֹלִין לִישַׁעֲבֵי (ו) הַפְּרֻזִּים דְּפִי' כְּקוֹנֵיהֶם
וְיֻכּוֹלִין דִּלִּית לֵהוּ הִיא כְּסִירָא לֵעֵינִי
לְגַלֵּם אֲלֵה לֵעֵינִי הַפְּסִידִי וְיֵעֹד:

שתי כיתי ערדים המכב
הוא יז באה בפני ע
בפני עצמה ומעיד
בדרי שקרי למ
לויין ושני שמרות היני
ושני שמרות ייד בעל
שני מלויין ולוה
היינו מתניתין ב' ל
שמרות מאי תיקו מת
אמר ר' יוחנן כשלא אביו כי הא
גונא מתיבא. תימה למד כפ'
השול (ב"מ דף ט:) (ושם) זכר לי כידן
והלכה אומר איני יודע ענין עדיף
היה מוקי לה האי קרא אי בני ידענא
ובני לא ידענא כהא ליכא חיוב שבויה
לאכל אלא חיובא דשמן דכרי עדיף
לויין דמוקי לה כרכ דשמן דבסמך
איז הי"ק הכמוז שבויה ה' תהיה בין
שיבסם היכא שביבסם ומוי שאני יבול
לישבם יבולין ולא כן היוקרא דפורי
שאיין שילין לישב: **ה' ה' ה'** שניהם. וענש המשיב אפי' הדין
עמו דפ' בקועטרם בריש הדיינין (לפל דף ט:.) וכן נראה דהא
דריש הכס ברייתא וכלא אל הנגב זה הגוב דעת הבריות שמוע
ממון ממני שאני חיב לו ובתר הכי פריך משיב אפאי קאי בסביר
ומשני תמוס דר' שמעון בן טרפון ומדלאתיך לחמיך קן ושני
ברייתא גופא מרש דמייא אפי' הדין עמו: **בה"ד** שהי שקרי אשה
י". תימה דרבא אומר במריבה (ב"מ דף עז: ושם) (ובבבבב) דף ד
(ושם) דעד וזמם חידוש הוא דמאי חזית דסמכת אחני סמך אחני
אלכרבה אל תאמר למאי חזית דרש דהא בבבבבב דריייהא ספולין
לרב חסדא ואומר ר"י דרבא סבר כרב הונא דרבא חזקת הבתים
(ב"ב דף נא:) (ושם) מסיק אלרב נחמן ורבא דכ"ע כרב הונא ובסמך
דמשני רבא אינכא דרב חסדא ליה לא כפריה ליה ולמאי דכ"ע לאקומי
דחסי רבא אומר חסדא הוה מני למימר ולמיעשרין ועוד לנעסם אחר
ולגבי עד וזמם תפסדא תמוס ספידא דלקוחות מני למעסר כרב
חסדא והלכה כרב הונא מדמוקי רב נחמן ורבא כותייה בחוקת הבתים
וקן פסק ר"ח משום דרב הונא הייב רבו של רב חסדא דלאמריין
בבלי מליאות (ב"מ דף נב:) ועוד דמתיניין דלחד אומר גבוי כו' דייק
כלאורו כרב הונא:

נשבע
אחת חתומה בזה ואחת בזה לא קמעצוי לן מאי קאמר רב הונא ברי
שאחז מהן שקר אין אנו יכולין להפסיד את אחד מהן ומוקקין לן ב"ד
ומעידה וזו בזה ומעידה הדין לשני מלתיין וזה ואח"כ ואח"כ
עדות פסולה אין אלה יכול להפסיד את אחד מן המליין שאינן
שטרות זו חתומה בזה וזו חתומה בזה: מאי. אמר רב הונא ברי
ליה דמה נפקא בשטר פסול לא לפינוי זה דוחה אלא זה חיה בזה
ומעידה ונשבע ומעידה. לרב חסדא לא מביעצוי ליה דהא אפי' נשבע

דר. אבא מסתבירא רהגי ר' אמי וכו' עד איצטריך קרא למיפטור יורש: וחנוני על פנקסו כיצד כ' אבל אם טוען כי לך נתתי או לשלוחך, וכך כחוב בפנקסי ובעה"ב אינו מודה בזה הרי זה

(א) נראה דל-ל ואין להם

כל הנשבעין פרק שביעי שבועות

דעה
הא' גוונא מ'חייב. שבעה וממך שאינו יכול ליטע דעה
קאמך ליטע היינו דאטערן קא ליטע ליטע
היירש בעטן טענה וי: לעוק אחר המנף. נעשה לו אפטרופוס
לו נשים לניאוף: מרסס. את הארץ: וגיניסס. את המקום

כִּי הָאִי גִּוּנָא מִיחִיב
גְּבִי יוֹרֶשֶׁן אֵלָא אִי
גִּוּנָא נִמְי פִּטּוֹר קִרָּא
וְשִׁמּוּאֵל הָאִי שְׁבוּעָתָא
מִיבְעִי לִיה ^אלְכַרְתִּנְיָא
שְׁבוּעָתָא לִי תְהִידָּה בִּין
הָהָה חֵלָה עַל שְׁנֵיהֶם
אִזְחָרָה לְעֻקֵּב אַחֲרֵי
תִּנְאָף ^בלֹא תִנְאֹף
עֵתָּן בֶּן טַרְפוֹן אוֹמֵר
שֶׁל מָקוֹם יַעֲד הַנֶּהָר
בֶּן טַרְפוֹן אוֹמֵר *קִרֵּב
רַבִּי שְׁמַע'לָא תִנְאֵל
עַל פִּינְקוֹס כו': תִּנְיָא
וְלִמָּה א"ל ר' חִיָּיא
יִהְיֶה נִשְׁבָּעִין וְנִשְׁטָלִין
יִיגִידָה אוֹ לֹא קִיבְלָה
אוֹמֵר פּוֹעֲלִין נִשְׁבָּעִין
לִי הֵבִית מִיבְעִי לִיה
שְׁבָעִין לְכַעַל הַבֵּית
יִכְסֹפוּ מִינִיה ^אאִיחֲמֵר
זֹאת וְזֹאת וְזֹאת רַב
מִמָּה מְעִידָה וְזוֹ בִּאֵה
רַב חֲסָדָא אִמֵּר
לִי שְׁנֵי מַלְוִין וְשְׁנֵי
פְּלוֹגְתִּייהוּ מְלוּה וְלוֹה
הַשְׁטֵר עַל הַתַּחְתּוֹנָה
אֶחָד וְשְׁנֵי שְׁמֹרֹת
וְזֹאת אַחֲרֵי שְׁנֵי
רַב גִּוּנָא בֶרֶךְ יְהוּדָה
אֲחֵר

ויהי קלמר פועלין נשבעין לזעל הבית במעמד חנוי' כלומר לפני חנוי' כדמפרש ואזי: **המכשיות** **ו** **אח** **ו**. שני אומרים הרב ושני אומרים אלא הרב: **ו** **כזה** **כפני** **עלמה** **אחרת** **וכן** **ו** **אח"כ** **שכחתי** **פסולה** **אין** **לך** **לפסול** **לא** **ו** **הוא** **הוא** **אזי** **ידע** **אזה** **מה** **פסולה**. אבל אחד מן ו אחד מכת ו אין נאמנין פסולה אחת דמה שיש לו פסול והיינו דנקט ביה האי לישנא כזה כפני עלמה ומעשה: **בדי** **סדי** **שקרי** **למה** **לי**. הוואל ופסולה אין אחת מהימן נאמנה לשם עדות: **ה"ג** **שני** **מלוין** **ושני** **לויין** **ובכני** **שטרות** **היינו** **פלוגתא** **ו** **ל"ב** **ד"ב**: **כ'** **מלוין** **ב'** **לויין** **ו'** **שטרות**. **א"י** **מב'** כימות הללו חתומה על זה והב' חתומה על זה לדרב הווא שניהן מעטרות כשירין ולרב חסדא שניהן פסולין: **מלוה** **וזה** **ושני** **שטרות**. שיש לו לאדם אחד שני שטרות על שתי הלוואות על חבירו וא' מלוה וחתומה על זה וא' על זה ד בעל השטר על החתומה בין לרב הווא בין לרב חסדא אין חולקין בזה שהרי זה בא עליו מכה שתי כימות אחת כדשירא ואחת פסולה אין אחת יכול לפסול אח שניהן ולא להכשיר את שניהן הלק שטר קטן עבה גובה היינו והבדול יפסוד לפי שאומרים לו זה היא הפסולה דמסיפקא לה מפקינן ממונא מייחא אכל מכה נשך הקטן עבה גדיש בכלל שטרות מנה: **שני** **מלוין** **וזה** **אח**. היינו מתני'. שני מלוין הוואל איש שטרו על ליה אחד ואחת משתי כימות הללו ידעו ממתינן דקמי נשבעין ופועלין מעבל הבית ואח"כ שאני ידעין נגבות. והבי מן לרב הווא דאית ליה גבי שני מלוין ושני לויין ו זה כזה וזה נשך הווא העי הווא לוקא בחדא מן השטרות הללו על זה ידוע אזה הפסולה: **שני** **לויין** **ומלוה** **אחד**. הווא מלוה ו זה שני מלוין ושני לויין ושני שטרות פסול וכל שכן כפני לויין ומלוה אחד: **אחד**

אחד

שומר בעל הבית לחנוני הן לבני או לפועלים שלי כך וכך הוא אומר נחמתי והן אומרים לא נשאר כל הטענות: ירושלמי לא במקוץ אמרו שיכול לומר לו כתבתה בוו היד מחוק בזה

ה'תשס"ב סיון כ"א

מסורת הש"ס

(א) לעיל לט: (ב) כחא חזינא
וה (ג) כ"ב לא: (ד) ונ"א
ג"כ (ה) ש"ך למחני דרש
סרקין דף מה: (ו) ז"ל ליה.
יעב"ן, (ז) ז"ל ופסגהדרין
א.כ.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ויגיתם את המקום (שספדן שפדנו בינכם) חלית' ויניח ס"א שהשכון את אהל' ביניהם: (ב) רש"י שפד' וכו' דלמא ליה חנוני לא מהימנו לי פועלים בטעמה: (ג) רש"י ד"ה בע"א מתוך וכו' שאין יכולין ליפגע שפדע אביהם דכ"פ בנפטרם כו':

גליון הש"ס

גם' קרב לנבי דרומא.
עין כסודות דף נה ע"ב
תוס' ד"ה הוא:

רבינו חננאל

אסרת אביר כי הלך
ונואם מחיבתו בשבעה לכל
המחויבים שמימיו ואינו
מסוגל לשלם. אסרת
גם כי יורש דאמר לא ידענו
מספיק לא להלך משלם.
בספק לנאם הלך משלם.
אצטריך דאמר ליספד
בכי אלא ונואם דורש אלא
כי אסרת כי הא ונואם
אצטריך דאמר
ליספד כי ונואם ורבי
שמואל דאמר מחויבים
בשבעה שאינו יכול
לשבעה פטור (א) ואינו
אצטריך דאמר ליספד
היה כי אלא ונואם
שניהם אמר דרש ביה.
אמרנן ורש ביה (ב) כי
דאמר (לרש ביה) שמעון
בן טרפון אמר שבעה כי
היה כי בן שבעה ממלך
השבעה חלה על
שניהם כלומר אפסר
שניה אחד מן השני
ואלו חלוצי חוביה שבעה
באדם או עליו שבעה שנים
לפסוק השבעה חלה על
המחויבים כהנא, אלא
השבעה סופר שבעה על
שקל. ועוד (אמר) שמעון
בן טרפון ששלוש
הבחיאות אזהרה לעובד
אחי משלם. מדינא כח
כל מקום ושמעון לירא
מגנין וטובים. חיל לא
התנאף לא הניחא שמעון
והתנא כהנא. אלא שמעון
בן טרפון אמר תרחם
עניינא כהנא על מקום
והא דאמר כהנא על
כניני הווא. עד הנה
הגדול נהר פרת. משלם
בן טרפון אמר קרב לרבי
דאמרנו ואודינו. מדינא
כיון ששבעה פרת (גדול)
(גדול) ארץ ישראל קרב
הנה גדול: אלא דאמר
פסוק השואל את הסוחר
ובחולתו וזה המקום
המלמוד דאמר דמי ספק
בשבעה דכרנא דאמר
ל ביה חילא אמר אלא
ל ביה חילא כי והוא
אמר ידע מן השקל.
עיקר רבי באב כזה המקום לא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones